

Rytter: Det ærede 6te Medlem for 5te Kreds (Jensen [Aale]) var inde paa, at efter den Udvikling, jeg har givet, skulde der ingen Maksimalgrænse foreskrives for Laanet; det var noget, som vi i Venstre ikke kendte til, det hele vilde blive flydende. Det er jo ikke rigtigt; der er den Grænse, som udtrykkelig er fastsat i Loven: at Laanet ikke maa overstige 8 pCt. af Ejendoms-skyldvurderingen — vi gaar nu med til en Forhøjelse til 10 pCt. —, og at det ikke maa overstige i alt 8 000 Kr. Der er altsaa fastsat Grænser i den gældende Lov og i Lovforslaget, og det er Grænser, som alle kan forstaa, og noget helt andet end den vilkaarlige Grænse, der er foreslaaet. Hvis den vedtages, vil Folks Velfærd komme til at afhænge af, om Gælden ligger 1 eller 2 pCt. paa den ene eller anden Side. Det er det, som efter vor Mening er uretfærdigt, det er efter vor Mening Principper, som Befolkningen ikke forstaar, og de, som ikke kan faa Gavn af Loven, vil føle Bitterhed overfor andre, der tilfældigvis kan faa Gavn af den.

Jeg er klar over, at Diskussionen her i Tinget maa være gaaet godt for mig, for ellers vilde det ærede Medlem ikke have grebet til den Slags Udflugter og Fordrejelser, som han benyttede — jeg kender jo det ærede Medlem og ved, at det har været aldeles ubevidst, men det var faktisk Fordrejelser af mine Udtalelser. Det ærede Medlem sagde f. Eks., at jeg havde udtalt, at Kaution er godt, men man maa ikke forlange det — jeg har noteret Ordene ned, saa jeg haaber, at de er korrekt gengivet. Der er ikke et eneste Medlem af Tinget, som har hørt mig udtale noget saadant. Fortrykket vil vise, at jeg har sagt det stik modsatte. Jeg har sagt, at Kaution er godt, og man maa efter min Mening meget godt forlange det, nemlig fra Amtsudvalgenes Side. Men vi maa ikke forlange det i Loven, for saa bliver det en ufravigelig Regel, og det kan Amtsudvalgene ikke være tjent med. Derfor vil jeg henstille til det ærede Medlem, at han, naar han gengiver mine Udtalelser, da gør det rigtigt. Det er blot en høflig Henstilling; men jeg synes, jeg har Krav derpaa, da jeg altid søger at tage det ærede Medlems Udtalelser i bedste Mening.

Det ærede Medlem tillagde mig ogsaa en anden Udtalelse, som jeg slet ikke har brugt, nemlig den, at naar private eller halveller helofficielle Institutioner skulde blokkes, maatte Staten ogsaa blokkes. Jeg har overhovedet ikke sagt noget i den Retning,

og det viste sig da ogsaa, da den højtærede Landbrugsminister fik Ordet, at han havde forstaaet mine Udtalelser fuldstændig rigtigt. Jeg sagde: Det ærede Medlems Parti plejer ikke i Lovgivningsarbejdet at være saa nøjeregnede med at tage alle mulige Hensyn til Debitorerne, naar de, det gaar ud over, er private Kreditorer eller halveller helofficielle Institutioner. Men nu, da der er Tale om, at Staten skal med, er man pludselig saa øm overfor Staten. Det var det, jeg kaldte et Udtryk for en fuldstændig socialdemokratisk Partipolitik, og det var det, der gjorde mig ondt. Jeg maa maaske paa ny henstille til det ærede Medlem, om det ærede Medlem ikke, naar han gengiver mine Udtalelser, vil gøre det rigtigt. De to Tilfælde, jeg nu har nævnt, er vist nok for i Dag; hvis jeg skulde have nævnt det tredje Tilfælde, vilde jeg have bedt det ærede Medlem, om han ikke ogsaa vilde gaa lidt mere ind paa mine Udtalelser om § 5 i den vedtagne Kriselov; men efter Formandens Henstilling skal jeg ikke komme videre ind derpaa.

Ja, saa maa jeg altsaa igen til at tale med den højtærede Landbrugsminister. Den højtærede Minister var fortørnet over, at jeg havde sagt, det var en Bluff-Lovgivning. Jeg ved ikke, hvad man ellers skal kalde den. Vi var med til Forslaget af 1931, idet vi haabede, at Loven vilde virke godt trods de Betæneligheder, vi nærede. Vi fremhævede vore Betæneligheder — det vil den højtærede Minister ikke modsige —, vi to talte meget indgaaende om forskellige Punkter her i det høje Ting. De Betæneligheder, som vi allerede den Gang udtrykte, og som den højtærede Landbrugsminister og jeg diskuterede, har altsaa vist sig at være begrundede, ja, de har vist sig at være det i en saadan Grad, at af de 10 Mill. Kr., der er stillet til Disposition, er kun 16 000 Kr. anvendt. Mener den højtærede Minister oprigtig talt ikke, at et saadant Tal giver os Ret i vor Betragtning, at Loven, saaledes som den efter vor Mening blev forringet af de Partier, der ikke delte vore Anskuelse, var en uheldig Lov? Vi mente selvfølgelig ikke den Gang, at det vilde være Bluff; saa havde vi ikke stemt for Loven. Vi haabede det bedste. Men det har nu vist sig, at vore Betæneligheder var begrundede, og saa siger vi: da det er blevet Resultatet, kan vi, skønt der nu er foreslaaet nogle Forbedringer, alligevel ikke være med til anden Gang at sige til Be-